

29 833 Wijziging van de Comptabiliteitswet 2001 houdende bepalingen inzake een nadere splitsing van de Rijksbegroting (Tweede wijziging van de Comptabiliteitswet 2001)

nr. .. Nota naar aanleiding van het verslag

De regering dankt de commissie voor de Rijksuitgaven voor haar schriftelijke inbreng met betrekking tot het onderhavige wetsvoorstel. Zij zal hieronder nader ingaan op de door de leden van de fracties van het CDA en PvdA gestelde vragen.

1. De begroting van de Staten-Generaal (begroting IIA)

1.1. De leden van de CDA-fractie meenden dat formeel-juridisch gezien geen uitvoering is gegeven aan de motie-Dubbelboer (Kamerstukken II, 29.527, nr. 15), waarin de wens van de Tweede Kamer om te komen tot een zelfstandige begrotingsautoriteit tot uitdrukking is gebracht. De leden van de PvdA-fractie vroegen de regering toe te lichten waarom zij denkt dat een afsplitsing van de begroting van de Staten-Generaal van die van de begroting van de overige Hoge Colleges van Staat, leidt tot een voldoende versterking van de zelfstandige positie van de Staten-Generaal.

De voorgestelde wijziging van de Comptabiliteitswet 2001 (CW 2001) inzake de begroting van de Staten-Generaal kent een voorgeschiedenis van enkele jaren. In die jaren hebben de beide kamers der Staten-Generaal te kennen gegeven dat zij zelfstandig hun begroting wensen vast te stellen. Nog dit jaar is dit in de Tweede Kamer bevestigd door met een ruime meerderheid de motie-Dubbelboer te aanvaarden. De regering wil met de voorgestelde wijziging van de CW 2001 tegemoetkomen aan de in de motie vervatte wens.

Bij brief van 8 februari 2002 heeft de toenmalige minister De Vries van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) te kennen gegeven op welke wijze het doel van een zelfstandige vaststelling van de begroting door de beide kamers der Staten-Generaal kan worden bereikt. Dit zou kunnen door af te spreken dat de ramingen van de beide kamers door de kamers geheel zelfstandig worden vastgesteld en de regering deze ramingen dan zonder meer zal overnemen en dus ongewijzigd zal opnemen in hoofdstuk II van de Rijksbegroting, tenzij dit in strijd is met het algemeen belang. Dit standpunt was mede gebaseerd op de rapportage van de Werkgroep zelfstandige begrotingsautoriteit Staten-Generaal (Kamerstukken II, 27.677, nr. 12). De voorzitter van de Eerste Kamer heeft zich bij brief van 4 april 2002 aan de Minister van BZK (Kamerstukken I, vergaderjaar 2001-2002, nr. 312) op het standpunt gesteld dat hij de conclusie van de minister deelde, inhoudende dat het gestelde doel van een zelfstandige begrotingsautoriteit van de Staten-Generaal kan worden bereikt door de al gememoreerde toezegging. Namens die kamer legde hij de wens voor te komen tot een aparte begroting (IIa) voor de Staten-Generaal. Aan deze wens wordt door de voorgestelde wijziging van de CW 2001 gehoor gegeven.

Materieel houdt de door de toenmalige Minister van BZK voorgestelde lijn een budgettaire zelfstandigheid voor de beide kamers in, waarbij de Minister van BZK zich beperkt tot toetsing van de voorstellen van de kamers aan het algemeen belang. In het navolgende ga ik nader in op de betekenis van deze toetsing en de staatsrechtelijke verantwoordelijkheid van de Minister van BZK voor de begrotingswet en het beheer en de uitvoering daarvan. De creatie van een apart begrotingshoofdstuk voor de Staten-Generaal onderstreept de bijzondere positie van de Eerste en Tweede Kamer ten opzichte van de andere Hoge Colleges van Staat en

maakt het mogelijk om een afwijkend regiem voor de vaststelling van dat begrotingshoofdstuk middels afspraken vorm te geven.

Door de onderhavige wijziging van de CW 2001 en de gemaakte afspraken ontstaat echter geen autonoom begrotingsrecht van de kamers dat geheel los van de regering kan worden uitgeoefend. Dit zou wijziging van artikel 105 van de Grondwet vergen, hetgeen de regering niet wenselijk vindt.

1.2. De leden van de CDA-fractie vroegen of de regering heeft overwogen om een voorstel te doen om artikel 105 van de Grondwet te wijzigen en welke alternatieven de regering verder wellicht nog heeft beoordeeld om aan de wens van de kamer invulling te geven. De leden wezen op het ontbreken van een initiatiefrecht van de Tweede Kamer voor begrotingswetten. Ook de leden van de PvdA-fractie vragen aandacht voor wijziging van de Grondwet.

De regering heeft de verschillende mogelijkheden om de budgettaire zelfstandigheid van de Tweede Kamer te vergroten, zoals genoemd in de rapportage van de Werkgroep zelfstandige begrotingsautoriteit Staten-Generaal en in het oordeel van prof. Kummeling c.s., onder ogen gezien en is tot de conclusie gekomen dat op een eenvoudige wijze materieel kan worden bereikt wat de Staten-Generaal wensen, door de gemaakte afspraken in combinatie met de nu voorgestelde wijziging; hierbij wordt geen afbreuk gedaan aan artikel 105 van de Grondwet. De mogelijkheid van een wijziging van artikel 105 van de Grondwet is destijds onder ogen gezien. De regering is echter van opvatting dat het wenselijk is dat de vaststelling van de begroting bij wet geschiedt door de regering en de Staten-Generaal gezamenlijk. Dat geldt voor het geheel van de Rijksbegroting, dus ook voor de begroting van de Staten-Generaal. Dit alles maakt deel uit van een stelsel van checks and balances, waarin geen van de staatsorganen een volkomen autonomie bezit, ook niet in financieel opzicht.

Artikel 105, tweede lid, van de Grondwet, dat voorschrijft dat jaarlijks voorstellen van algemene begrotingswetten “door of vanwege de Koning” op de derde dinsdag van september worden ingediend, impliceert dat de Tweede Kamer geen initiatiefrecht ten aanzien van de indiening van begrotingswetsvoorstellen heeft. Dit beginsel is reeds vanaf 1814 – in de loop van de tijd in verschillende bewoordingen - in de Grondwet vastgelegd. De regering is van mening dat dit beginsel niet lichtvaardig opzij moet worden gezet. Zij onderstreept dat het initiatiefrecht van de Tweede Kamer een belangrijk element is in ons constitutionele bestel. Zoals de praktijk ook uitwijst, heeft het wetgevingsinitiatief van de Tweede Kamer echter een ander karakter dan het wetgevingsinitiatief van de regering. Het is niet bedoeld en functioneert ook niet als een normale methode om wetsvoorstellen in parlementaire behandeling te brengen, maar als een bijzondere mogelijkheid daartoe. Regeringsvoorstellen zijn regel, initiatiefvoorstellen zijn uitzondering. Indien de regering weigert om vanuit het parlement wenselijk geachte wetsvoorstellen in te dienen of te weinig voortvarendheid met de voorbereiding betracht, kan de kamer (of kunnen haar afzonderlijke leden) het als haar taak zien om deze situatie te doorbreken en kan (kunnen) zij een initiatiefvoorstel indienen. Een initiatiefvoorstel ontleent zijn reden van ontstaan aan het stilzitten van de regering (Prof. mr. P.J. Oud, Het constitutionele recht van het Koninkrijk der Nederlanden, tweede druk, Zwolle 1970, deel II, p.140). Het moge duidelijk zijn dat van een stilzitten van de regering bij begrotingswetten nimmer sprake zal zijn – de Grondwet schrijft indiening van begrotingswetten op de derde dinsdag van september voor - en dat daarom een initiatiefrecht van de Tweede Kamer ook niet voor de hand ligt.

1.3. Ook vroegen de leden van de CDA-fractie hoe de materiële afspraken die met de Minister van BZK zijn gemaakt, zich verhouden tot de wettelijke bepalingen zoals die nu door de regering aan de kamer worden voorgelegd. De leden van de CDA-fractie hadden de indruk dat het mogelijk is om de materiële afspraken (het zogenoemde “herenakkoord”) met de Minister van BZK in de wet te verankeren. Dat zou, aldus deze leden, betekenen dat, indien de kamer(s) in voorkomende gevallen de mening van de Minister van BZK dat de raming aanpassing behoeft, deelt (delen), de minister het begrotingswetsvoorstel in die zin zal aanpassen. De tegenhanger hiervan is volgens deze leden dat indien de kamer(s) de visie van de Minister van BZK niet deelt (delen), de minister zal afzien van de aanpassing van de begrotingswet. Heeft de regering overwogen om de daartoe strekkende bepalingen in de wet op te nemen zo vroegen deze leden? Zo ja, waarom is daarvan dan afgezien. Zo nee, is de regering bereid een dergelijke aanpassing van de wet te overwegen?

De leden van de PvdA-fractie vroegen wat er gebeurt indien de Staten-Generaal het niet eens zijn met de minister over diens beoordeling op hoofdlijnen? Zal de minister de door hem geëiste aanpassing van de begrotingsramingen dan intrekken? Ook deze leden wilden vernemen waarom de inhoud van het zogeheten “herenakkoord” niet tot onderdeel van de wet is gemaakt.

Het “herenakkoord”, waar de van de fracties van het CDA en de PvdA naar verwijzen, houdt naar de opvatting van de regering in dat:

- de ramingen van de uitgaven en de ontvangsten van de Eerste en de Tweede Kamer geheel zelfstandig door elk van de beide kamers worden vastgesteld; deze vaststellingsprocedure vindt jaarlijks plaats voorafgaande aan de indiening van het betrokken begrotingswetsvoorstel (hoofdstuk II van de Rijksbegroting) op de derde dinsdag van september;
- de regering deze ramingen dan zonder meer zal overnemen en dus ongewijzigd zal opnemen in hoofdstuk II van de Rijksbegroting, tenzij dit in strijd is met het algemeen belang, en
- ter voorkoming van de strijdigheid met het algemeen belang de regering vóór de behandeling van de ramingen in het kader van de voorafgaande vaststellingsprocedure, de betrokken kamer dient te laten weten of er naar haar oordeel bijzondere overwegingen zijn met betrekking tot het algemene financiële beleid of het doelmatig beheer van ‘s Rijks gelden, welke de Eerste of de Tweede Kamer bij haar overwegingen zou moeten betrekken. (Zie de brief van 8 februari 2002 van de Minister van BZK aan de voorzitter van de Tweede Kamer).

Zonder de clausule “tenzij dit in strijd is met het algemeen belang” zou de afspraak op gespannen voet staan met de in de Grondwet voorgeschreven wetgevingsprocedure. Deze procedure voorziet immers in een vaststelling van wetten door regering en Staten-Generaal gezamenlijk en veronderstelt dus een eigen verantwoordelijkheid van de regering.

De eventuele aanwezigheid van strijd met het algemeen belang zal in overleg tussen de minister en de Staten-Generaal moeten worden vastgesteld. Hierover zal doorgaans voorafgaand aan de indiening van de Rijksbegroting overeenstemming worden bereikt. Indien er na de behandeling door een kamer van de eigen raming nog steeds sprake blijft van een verschil van opvattingen, dan is het aan de Minister van BZK om te beoordelen of hij het overnemen van de raming voor zijn verantwoordelijkheid kan nemen. Is dat niet het geval dan worden de opvattingen van de regering verwoord in het wetsvoorstel, omdat zij het voorstel

indient. Bij de behandeling van de begrotingswet is het vervolgens aan de kamer om de begroting zodanig aan te passen door middel van het aannemen van een amendement. Daarmee wordt recht gedaan aan zowel de onafhankelijke positie van de kamer als aan de verantwoordelijkheid van de Minister van BZK namens de regering. Uiteraard dienen alle inspanningen erop gericht te zijn een blijvend verschil van inzicht te voorkomen.

Het wettelijk vastleggen van deze afspraken doet aan die afspraken niets toe of af. Naar de opvatting van de regering is een wettelijke verankering dus niet nodig en daarom ook onwenselijk. Wel is de Minister van BZK voornemens de kamers voor te stellen de afspraken expliciet op te nemen in de beheersafspraken. Ik kom op de beheersafspraken nog terug in de beantwoording van de vragen over de verantwoordelijkheid van de Minister van BZK voor beheer en uitvoering.

1.4. Zowel de leden van de fractie van het CDA als die van de fractie van de PvdA vroegen naar de strekking van het begrip *algemeen belang*. De leden van de PvdA-fractie vroegen voorts wat wordt verstaan onder de bijzondere overwegingen met betrekking tot het algemene financiële beleid of het doelmatige beheer van 's Rijks gelden, die moeten leiden tot een aanpassing van de begrotingsramingen.

Van het niet overnemen van de begroting kan op basis van de afspraken uitsluitend sprake zijn om een evident zwaarwegende reden. Dit zal in het algemeen alleen aan de orde zijn, indien de raming volstrekt niet past binnen de door het kabinet afgesproken beleid met betrekking tot de Rijksbegroting. Meer specifiek betekent dit bij voorbeeld dat, indien het kabinet vanwege de financieel-economische situatie een bepaalde beleidslijn is overeengekomen ten aanzien van de omvang van de Rijksbegroting, deze lijn ook terug te vinden zou moeten zijn in het begrotingswetsvoorstel van de Staten-Generaal. Overigens is de regering zich ervan bewust dat, indien bezuinigingen zijn overeengekomen, dit niet per definitie ook bij de Staten-Generaal tot bezuinigingen behoeft te leiden. Er kunnen goede redenen zijn bepaalde organen of onderdelen van de Rijksdienst buiten een bezuinigingsronde te houden, hetgeen ook in de praktijk voorkomt.

1.5. De leden van het CDA vroegen op grond van welke overwegingen de regering zich in staat acht om de noodzaak van bepaalde claims van de kamer te bepalen?

In de eerste plaats verwijs ik daarbij naar de hiervoor gegeven antwoorden. In de tweede plaats wil ik benadrukken dat het niet de intentie van de Minister van BZK is om de raming van de kamers op een zelfde wijze te beoordelen zoals bijvoorbeeld de Minister van Financiën de claims beoordeelt van de departementen of een directie FEZ deze beoordeelt binnen een departement. Dat neemt niet weg dat naast de toets op passendheid binnen het budgettaire beleid van het Rijk, er in globale zin gekeken wordt naar de kostenonderbouwing van claims. Er hebben zich in het verleden situaties voorgedaan waar vruchtbaar ambtelijk overleg tussen het ministerie van BZK en de Tweede Kamer heeft geresulteerd in aangepaste ramingen, waarmee de facto een betere begroting tot stand is gekomen.

1.6. In dit verband vroegen de leden van de CDA-fractie of de regering hun vrees deelt dat de voorstellen, zoals deze nu zijn vormgegeven, in de toekomst bron kunnen zijn van verschillen van mening tussen de regering en de kamer?

Uit de antwoorden op de vorige vragen kan worden opgemaakt dat de regering die vrees niet heeft. Naar de mening van de regering is de zelfstandige budgettaire positie van de beide

kamers der Staten-Generaal in voldoende mate gewaarborgd en is de verantwoordelijkheid van de Minister van BZK adequaat omschreven.

Wel acht de Minister van BZK het wenselijk dat na de vaststelling van de onderhavige wetsaanpassing, de bestaande beheersafspraken met de beide kamers der Staten-Generaal geactualiseerd worden. Daarin dienen dan niet alleen de aanpassingen meegenomen te worden van eerdere aanpassingen van de CW (2001), maar ook aandacht te worden geschonken aan de te hanteren procedures rondom de aanpassingen in het kader van de 1 e en 2 e suppletore begrotingswetten en het jaarverslag .

1.7. De leden van de CDA-fractie vroegen of de regering kan weergeven hoe de Minister van BZK verantwoordelijk kan zijn voor het begrotingsbeheer en de bedrijfsvoering, indien de daarbij behorende taken niet bij de minister liggen.

Ten aanzien van de begroting van de Staten-Generaal is de verantwoordelijkheid van de minister van BZK voor het beheer en de uitvoering expliciet vastgelegd in de artikelen 19, vijfde lid, respectievelijk 21, zesde lid, van de CW 2001. Tot de inwerkingtreding van deze wet voerde formeel de Minister van BZK het begrotingsbeheer. In de CW 2001 is neergelegd dat de colleges *zelf* het financiële en begrotingsbeheer voeren. Voor een goed begrip schets ik kort hoe in de afgelopen decennia het begrotingsbeheer en de bedrijfsvoering ten aanzien van de Hoge Colleges van Staat zich hebben ontwikkeld.

In de jaren negentig van de vorige eeuw is een discussie ontstaan over het begrotingsbeheer. Bij de behandeling van de vierde en vijfde wijziging van de CW kwam naar voren dat in de nieuwe bepalingen over het begrotingsbeheer, de controle en de administratie geen rekening was gehouden met de bijzondere positie van de Hoge Colleges van Staat. De vraag diende zich aan hoe in de regelgeving recht kon worden gedaan aan het staatsrechtelijke spanningsveld dat de Minister BZK formeel het begrotingsbeheer van de Hoge Colleges voert en de onafhankelijkheid van de colleges. Hieraan werd tegemoetgekomen door de aanvaarding van een amendement op artikel 16, tweede lid, van de CW (thans artikel 19, vijfde lid). Met het amendement werd aan deze bepaling toegevoegd dat de minister afspraken dient te maken over de inhoud van het te voeren beheer, zodat recht wordt gedaan aan de staatsrechtelijke positie van de colleges. Dit is vormgegeven door middel van de zogenaamde beheersafspraken inzake de begrotingsvoorbereiding en het beheer. Voor de Tweede Kamer zijn de afspraken, vastgelegd in de brieven van de Minister van BZK aan de Tweede Kamer uit juli 1992 (Kamerstukken II, 22.348, nrs. 1 t/m 5), nog steeds van kracht. Voor de overige colleges gelden sinds 2002 geactualiseerde afspraken. De Tweede Kamer heeft in december 2000 aangegeven een aanpassing van de beheersafspraken op dat moment niet zinvol te achten, gegeven het feit dat een ambtelijke werkgroep nog advies zou uitbrengen over het begrip *zelfstandige begrotingsautoriteit* voor de Staten-Generaal.

De praktijk heeft de afgelopen jaren bewezen dat de beheersafspraken in het algemeen goed hanteerbaar zijn. De kern van de afspraken is dat de Minister van BZK met de nodige terughoudendheid en op afstand optreedt. Dat geldt in de eerste plaats bij zijn rol namens de regering op het gebied van de begrotingsvoorbereiding, maar ook op het gebied van het financiële beheer. Alle Hoge Colleges (hierbij is er geen onderscheid tussen de begrotingshoofdstukken IIa en IIb) zijn daarbij zelf verantwoordelijk voor het voldoen aan de vereisten van het beheer van het eigen budget. De Minister van BZK kan daarbij adviseren en zonodig attenderen op situaties die strijdig zouden kunnen zijn met de CW 2001. Het is primair de verantwoordelijkheid van de colleges om te bezien welke actie vervolgens

wenselijk dan wel noodzakelijk is. De verantwoordelijkheid van de Minister van BZK bestaat er dus uit dat hij zorgt voor goede afspraken over het financiële en het begrotingsbeheer en met de colleges in overleg treedt, indien het beheer in strijd is of dreigt te komen met het recht.

Overigens laat dat onverlet dat voor alle Hoge Colleges, en dus ook voor de Staten-Generaal, geldt dat het begrotingsbeheer en de bedrijfsvoering onderworpen zijn aan de controle van de Algemene Rekenkamer.

2. De begroting van het Kabinet van de Koning(in)

2.1. De leden van de CDA-fractie was het opgevallen dat, indien de voorliggende voorstellen worden aanvaard, de begroting van het ministerie van Algemene Zaken uit drie begrotingsstaten zal bestaan. Zij vroegen de regering mede te delen waarom voor deze variant is gekozen.

De voorliggende voorstellen strekken ertoe om het amendement van het lid Kalsbeek (Kamerstukken II, 29.200 III, nr. 7) uit te voeren. De minister-president heeft in zijn brief van 18 december 2003 (Kamerstukken II, 29.200-III, nr. 14) en in zijn beantwoording van kamervragen op 9 januari 2004 (Aanhangsel van de Handelingen II, 2003-2004, nr. 594, blz. 1267-1268) de kabinetsreactie op dit amendement nader gespecificeerd.

Er is volledige ministeriële verantwoordelijkheid van de minister-president voor het Kabinet der Koningin. Met de uitvoering van het amendement wordt expliciet gemaakt dat ook de verantwoordelijkheid voor het beheer bij hem – en niet (langer) bij de Minister van BZK – berust.

Het Kabinet der Koningin is echter geen onderdeel van de ambtelijke organisatie van het ministerie van Algemene Zaken; het vormt een eigen ambtelijke organisatie (zoals gezegd, onder volledige verantwoordelijkheid van de minister-president). Ook voor de Commissie van toezicht betreffende de inlichtingen- en veiligheidsdiensten geldt, gelet op haar taak ingevolge de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002, dat zij los staat van de ambtelijke organisatie van het ministerie. De vormgeving in drie afzonderlijke begrotingsstaten maakt het mogelijk om desalniettemin deze drie organisaties – dus ook het Kabinet der Koningin, waar het in casu om te doen was, – binnen één begroting onder te brengen, te weten die van Algemene Zaken.

2.2. De leden van de CDA-fractie vroegen de regering uiteen te zetten hoe in het algemeen de positie van autonome organisaties (als de Commissie van toezicht betreffende de inlichtingen- en veiligheidsdiensten) is geregeld op het gebied van financiering, dit gezien in relatie tot de gewenste onafhankelijkheid.

In het algemeen wordt de begrotingstechnische verwerking van de uitgaven (en de ontvangsten) van organisaties die bij of krachtens de wet een van een minister onafhankelijke positie hebben, niet op een andere wijze geregeld dan die waarvoor een minister een directere verantwoordelijkheid draagt. Normaliter vindt de begrotingstechnische verwerking dan ook in de betrokken departementale begrotingsstaat plaats. De verwerking in een departementale begroting geeft namelijk op zich geen uitsluitsel over de organisatorische inbedding van een orgaan binnen het beleidsverantwoordelijke departement. Dit sluit evenwel niet uit dat er bijzondere situaties kunnen zijn waarin gekozen wordt voor een begrotingstechnische

verwerking waarmee de aparte organisatorische positie van een orgaan wordt benadrukt. Dit is voor de minister-president het geval bij de Commissie van toezicht betreffende de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, zoals uiteengezet in de hiervoor vermelde brief van 18 december 2003 en de beantwoording van 9 januari 2004.

3. Artikel I, onderdeel L (schatkistbankieren)

De leden van de CDA-fractie stelden enkele vragen over het zogenoemde schatkistbankieren. Het gaat hier om de ervaringen met de gevolgen van de Eerste wijziging van de CW 2001. Deze wijziging voorzag in een centralisatie van het uitzetten van liquide middelen door RWT's bij de Staat. Daaraan was een verondersteld financieel voordeel verbonden. De leden van de CDA-fractie vroegen de regering in hoeverre dit financiële voordeel inderdaad is behaald. Verder wilden deze leden graag vernemen, mede gelet op de bevoegdheden van de RWT's, of de regering van mening is dat de genoemde instanties hun liquide middelen boven een bepaald bedrag te allen tijde centraal zullen moeten beleggen. Zij vroegen voorts of de voorliggende voorstellen op dit punt niet zullen leiden tot veel onduidelijkheid. Ook in de nieuwe voorstellen is weer sprake van uitzonderingen. Verder drong de vraag zich bij de leden van de CDA-fractie op of de voorstellen van de regering per saldo zullen leiden tot vermindering van administratieve lasten. Kan de regering mededelen wat, daarbij betrokken het beoogde financieel voordeel van het centraal beleggen van liquide middelen, per saldo het voordeel is van de nu voorliggende voorstellen ten opzichte van de voorstellen uit de Eerste wijziging van de CW 2001?

Zij vroegen zich verder onder meer af in hoeverre het veronderstelde financiële voordeel inderdaad behaald is.

Deze laatste vraag kan bevestigend worden beantwoord, zoals bijvoorbeeld blijkt uit het jaarverslag van hoofdstuk IXA over 2003¹. Daarin wordt voor 2003 een gerealiseerd financieel voordeel van het geïntegreerd middelenbeheer met RWT's berekend van €86 mln. Hiervan is €50 mln. ten goede gekomen van het Rijk en €36 mln. van de deelnemende RWT's. Inmiddels is de verwachting dat het voordeel in 2004 op €53 mln., respectievelijk €41 mln. zal uitkomen.

Het voorstel om bepaalde publieke liquide middelen van een aangewezen rechtspersoon buiten de schatkist aan te houden, is om redenen van doelmatigheid ingediend en doet inhoudelijk niets af aan de strekking van de in de wet verankerde verplichting tot het aanhouden van gelden bij de schatkist. De vraag of de voorliggende voorstellen niet zullen leiden tot veel onduidelijkheid, wordt ontkennend beantwoord. Het wetsvoorstel is mede ingediend om bestaande onduidelijkheden weg te nemen. De opgedane ervaringen met instellingen die al deelnemen aan het schatkistbankieren, toonden namelijk aan dat het huidige artikel 45, eerste lid, al te stringent is geformuleerd. Bij een strikte interpretatie van dat artikel zouden bijvoorbeeld de gelden van contante kassen ook afgestort moeten worden in de schatkist. Een handeling die praktisch gezien onmogelijk is. De onzekerheid omtrent de status van dergelijke gelden wordt met de voorgenoemde wetswijziging weggenomen. Tevens zorgt de in de wet aan te brengen nuancering er voor dat een uitzonderingspositie gecreëerd kan worden voor situaties waarin het niet doelmatig is gelden over te maken naar de schatkist. Daarbij kunnen overwegingen van administratieve lasten, zoals uit de artikelsgewijze toelichting blijkt, een rol spelen. Vandaar dat ik de vraag van de leden van de CDA-fractie of het voorstel per saldo zal leiden tot een vermindering van administratieve lasten, bevestigend kan beantwoorden. Daarbij zij wel aangetekend dat het in de huidige overgangsfase

onduidelijk is in welke mate het in het vijfde lid van artikel 45 opgenomen doelmatigheidsaspect in de praktijk een rol gaat spelen. Aangezien ik inschat dat het in een voorkomend geval relatief kleine bedragen betreft, is het de verwachting dat het financiële effect ten opzichte van de voorstellen uit de Eerste wijziging van de CW 2001 verwaarloosbaar klein is.

De Minister van Financiën,

1: Kamerstukken II, 29 540, nr. 18, blz. 26-28